

Τριμελές Εφετείο Θεσσαλονίκης 34/1990,

Πηγή: Ε.Ε.Δ. 49/90 σελ. 583

Περίληψη: Ακρωτηριασμός δακτύλων από εργατικό ατύχημα οφειλόμενο όχι σε δόλο αλλά σε αμέλεια του εργοδότη. - Εργαζόμενος ασφαλισμένος στο ΙΚΑ. - Χρηματική ικανοποίηση.

Κυριότερες διατάξεις: Ν. 1846/1951 άρθρα 34 § 2 και 60 § 3.

Απόφαση Δικαστηρίου

Πρόεδρος ο κ. ΑΛ. ΦΛΩΡΙΔΗΣ

Εισηγητής ο Εφέτης κ. ΛΑΖ. ΚΟΕΜΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

Δικηγόροι οι κ.κ. Αθανάσιος Βασιλόπουλος, Δημήτριος Βαζάκας

Με την έφεση, που κρίνεται, ζητείται για τους ιστορούμενους λόγους, η εξαφάνιση της υπ' αριθ. 4965/1987 ερήμην οριστικής απόφασης του εδώ Μονομελούς Πρωτοδικείου, το οποίο δέχθηκε, μερικώς, την αγωγή του ενάγοντα-εκκαλούντα, για δρ. 365.000 και υποχρέωσε τον εναγόμενο-εργοδότη, στην νομιμότοκη καταβολή του. Η έφεση είναι νομότυπη, εμπρόθεσμη και πρέπει να συνεκδικασθεί με την παραδεκτή αντέφεση (Α.Π. 123/1977 ΕΕργΔ 36, 438) που ασκείται με τις προτάσεις (άρθρ. 674 Κ.Πολ.Δ., πρ. Ε.Α. 633/1973 ΕΕργΔ 32, 421, Κ. Μπέη, Π.Δ. αρ. 674, σ. 397), δεδομένου ότι ο διάδικος με το ένδικο μέσο της έφεσης μπορεί να θεραπεύσει και δικές του παραλείψεις (Ε.Θ. 3197/1989).

Οι λόγοι της έφεσης, αντέφεσης, αναφέρονται:

α) στην κακή εκτίμηση των αποδείξεων (κοινός λόγος),

β) στην απόρριψη του κεφαλαίου της αποζημίωσης εξ αδικοπραξίας των 2.040.00 δρχ. για το δόλιο τραυματισμό-ατύχημα παρά την ύπαρξη του στοιχείου του δόλου και όχι της αμέλειας (Α.Π. 1095/1983(*) ΝοΒ 32, 1009),

γ) στην επιδίκαση μικρής χρηματικής ικανοποίησης μόνο 200.000 δρχ., αντί της αιτούμενης των 500.000 δρχ.

Το δευτεροβάθμιο αυτό δικαστήριο προβαίνει στην επανάκριση της υπόθεσης, με συνεκτίμηση του εγγράφου και εμπάρτυρου υλικού, το οποίο προσκομίζουν και επικαλούνται οι διάδικοι, σε συνδυασμό με τις άμεσες-έμμεσες ομολογίες, την αυτεπάγγελτη εφαρμογή των κανόνων της κοινής πείρας και του ορθού λόγου (Δ. Δημητρίου, "Το αντικείμενο της πολιτικής δίκης κατ' έφεση", σελ. 43, 275 (Αθήνα-Κομοτηνή-1987), Χ. δέδε, "Η έννοια του όρου μέσα αποδείξεως", ΝοΒ 36, 1988, 865-872, Ε.Θ. 3469/1989) και από τα μέσα αυτά αποδεικνύονται τα ακόλουθα: Ο ενάγων, την 1η Απριλίου 1981, προσλήφθηκε με ημερομίσθιο 3.000 δρχ. με σύμβαση εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου από τον εναγόμενο, ο οποίος διατηρεί στη Νέα Κρήνη Θεσσαλονίκης "Σχολή Εκπαιδεύσεως Αυτοδυτών" και παράλληλα ασχολείται με την πώληση υλικών κατάδυσης και την εκτέλεση εργολαβικών υποβρυχίων εργασιών, καθαρισμούς, επισκευές πλοίων, καθαρισμούς-τοποθετήσεις υποβρυχίων αγωγών. Εργάστηκε μέχρι 15 Δεκεμβρίου 1981, όπως το χρονικό αυτό διάστημα δέχθηκε και το Διοικητικό Πρωτοδικείο, με την υπ' αριθ. 4092/1984 απόφασή του, έπειτα από σχετική προσφυγή του ενάγοντα. Στις 24 Σεπτεμβρίου 1981, ο εναγόμενος ανέθεσε στον ενάγοντα την εκτέλεση υποβρυχίων εργασιών συντηρήσεως και αποφράξεως αγωγού στις εγκαταστάσεις του Ε.Ο.Ε.Β. στο αντλιοστάσιο κλειδί, στο ποταμό Λουδία, κοντά στη θάλασσα. Ο ενάγων εισήλθε στον αγωγό, σύμφωνα με τις υποδείξεις του εναγομένου και για την πίεση του νερού χρησιμοποιήθηκε αντλία, αντί για γερανό ο οποίος θα κρατούσε μονίμως ανυψωμένο το κάλυμμα (κλαπέ) στον απαιτούμενο χρόνο. Φυσικά η εκεί μεταφορά του γερανού θα ήταν δαπανηρή. Ο τρόπος όμως που εφαρμόστηκε τελικώς ήταν επικίνδυνος και ο ενάγων με μεγάλη δυσχέρεια εισήλθε στον αγωγό, γιατί έπρεπε να κινείται αντίθετα με το ρεύμα του νερού. 1/4ταν ο ενάγων, τελείωσε ο καθαρισμός την ώρα της εξόδου του, λόγω της μειώσεως της πιέσεως του νερού, έκλεισε το κάλυμμα του αγωγού και συνέθλιψε το αριστερό του χέρι. Ο ενάγων πέρασε μεγάλο κίνδυνο ασφυξίας και με τις προσπάθειές του, παρά τον τραυματισμό του, κατόρθωσε να το αποκολλήσει και να φθάσει στην εκεί επιφάνεια από όπου και μεταφέρθηκε στο ΑΧΕΠΑ, όπου νοσηλεύθηκε έως τις 5.10.1981, δίχως να αποφύγει όμως τελικά τον ακρωτηριασμό του δείκτη και του παραμέσου δακτύλου του. Ο εναγόμενος-εργοδότης, για το πιο πάνω τραυματισμό εξ αμελείας του στη λήψη μέτρων ασφάλειας (άρθρ. 28, 314α, 315 § 1β του Π.Κ.) κρίθηκε ένοχος, πρωτοβαθμίως και δευτεροβαθμίως με τις: α) υπ' αριθ. 10116/16.9.1987 απόφαση του εδώ Τριμελούς Πλημμελειοδικείου και β) Τριμελούς Ποινικού Εφετείου υπ' αριθ. 2489/22.9.1988, αντιστοίχως, και καταδικάσθηκε σε 12μηνη και 5μηνη φυλάκιση, αντιστοίχως, γιατί ανέθεσε στον ενάγοντα, επικίνδυνη, εργασία κατάδυσης σε αγωγό

και παρέλειψε την χρησιμοποίηση αναγκασίου γερανού για την συγκράτηση της θύρας του αγωγού (Δ.Α. Τραυλός-Τζανετάκος. Επιρρεπείς σε ζημίες εργασίες και ευθύνη του μισθωτή. Αθήνα, 1978, σσ. 40, 45, 52, 67, 82, 86, 88, 112-116). Συνεπώς, η συμπεριφορά του εναγομένου, οφειλόμενη όπως πάντοτε σε αμέλεια, αστική και ποινική (δες, Αλ. Λιτζερόπουλο, Ερμην. Α.Κ. άρθρ. 297-300, αρ. 44-48, πρ. Ε.Θ. 9/1987 Ε.Σ.Δ. 15, 232, Δ. Κονδύλη, Το δεδικασμένον κατά τον Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας, § 7/71-72, Αθήναι, 1983. Γ. Μιχαηλίδη - Νουάρο, Ερμην. Α.Κ. άρθρ. 330, αρ. 13, 26, 54, 55) δεν μπορεί να αποδοθεί σε δολία προαίρεση του εναγομένου-εργοδότη, όπως ορθώς δέχθηκε και η εκκαλούμενη απόφαση και συνεπώς οι αντίθετοι λόγοι "παράπονα του ενάγοντα-εκκαλούντα είναι απορριπτέοι, ως αβάσιμοι στην ουσία τους. Αστικώς ερευνημένη η υπόθεση χαρακτηρίζεται, ως αστικό εργασιακό ατύχημα εξ αμελείας, και ο ενάγων, ως ασφαλισμένος στο Ι.Κ.Α., από αυτό το Ν.Π.Δ.Δ., θα ζητήσει τις περιορισμένες αξιώσεις του (Χρ. Ν. Αγαλλοπούλου, Εργατικών Δίκαιον - Σχέσις Εργασίας, σελ. 219-220, 21, Αθήναι, 1958, άρθρ. 34 § 2, άρθρ. 60 § 3 ν. 1846/1951, Ε. Δημητρακοπούλου, Εργατική Νομοθεσία, § 37/1970, Αθήνα - 1972, πρ. Α.Π. 1095/1983 ΝοΒ 32. 1009, Α.Π. 821/1982 ΕΕργΔ 42, 1975, Α.Π. 12/1985 ΕΕργΔ 45, 60, Α.Π. 461/1979 ΕΕργΔ 39, 13, Ολομέλεια Α.Π. 1267/1978 ΝοΒ 25, 1977, 895-896). Περαιτέρω, όμως, ο εναγόμενος οφείλει τα ποσά από α) δώρο Χριστουγέννων 1981 στον ενάγοντα δρχ. 75.000 (25 μέρεςΧ3.000 δρχ.), β) επίδομα αδείας 36.000 δρχ. (12 μέρεςΧ3.000) και γ) αποδοχές αδείας δρχ. 54.000 (18 μέρεςΧ3.000 δρχ.) συνολικώς από τις τρεις αυτές αιτίες δρχ. 165.000. Τέλος, κατά την κρίση του δικαστηρίου αυτού, το οποίο λαμβάνει υπόψη του τις συνθήκες του τραυματισμού του ενάγοντα, την ηλικία του (30 χρόνων) το πταίσμα του εργοδότη, οφειλόμενο βεβαίως σε αμέλειά του - και όχι δόλο, όπως αβασίμως υποστηρίζει ο παθών-ενάγων- την οικονομική τους κατάσταση, στο αναποτίμητο της σωματικής ακεραιότητας (Ε.Θ. 1389/1989), και ειδικά στον ενάγοντα, ο οποίος με τον ακροτηριασμό των δύο δακτύλων του, έγινε σχεδόν ισόβια "μερικώς ανάπηρος" για την άσκηση του επαγγέλματος του αυτοδύτη, με τα συναφή ψυχοσωματικά προβλήματα και τη στενοχώρια του, η χρηματική ικανοποίηση πρέπει να ορισθεί στο ποσό των 300.000 δρχ. (πρ. Α.Π. 1870/1987 ΕΕργΔ 48, 1989, 223) και στο σημείο μόνο αυτό η εκκαλούμενη απόφαση, η οποία δέχθηκε το σχετικό κονδύλιο μόνο για 200.000 δραχμές, έσφαλε και πρέπει να εξαφανιστεί στο σύνολό της για την ύπαρξη ενιαίου τίτλου εκτελέσεως (Ε.Θ. 2918/1989, Ε. Ρίκου, Ελλ. Δικ. 26, 615). Περαιτέρω, διακρατεί την υπόθεση το δικαστήριο και με το πιο πάνω σκεπτικό του, κάνει δεκτή, μερικώς, την αγωγή για το ποσό των 465.000 (165.000+300.000 δρχ.). Η αντέφεση πρέπει να απορριφθεί, ως αβάσιμη στην ουσία της η οποία, επικουρικώς, μόνο δέχεται την επιδίκαση ποσού 10.000 δρχ., ως χρηματική ικανοποίηση. Η δικαστική δαπάνη μερικώς, των δύο βημάτων, πρέπει να επιβληθεί στον νικημένο-εναγόμενο-εφεσίβλητο (άρθρ. 178, 183 Κ.Πολ.Δικ.).